

KULTUR -uke

OLE MAGNE ANSNES

Skriften på veggen

Ser på facebook at det snart er «møte om fastlandsforbindelsen mellom Sunndal og Surnadal». Tja, hvem som skal forbindes fast til hvem, det vet ikke jeg. Men siden det er snakk om Sunndal og Surnadal regner jeg med at det må bli cirka 50/50 vekting. Ellers blir noen veldig fornærmet og i ekkelt lune...

Jaja, man kan jo forskrive seg. Og på facebook er man jo i godt selskap. Språkrådet har sine verste mareritt der. Men altså; jeg regner med at vi fortsatt snakker om ferjefri forbindelse, og at vi - begge kommunene - er noenlunde landfaste. Surnadal holder seg fast i Rindal, vi i Oppdal. Mer landfast kan det knapt bli. Og hva tunnel eller bru angår? Tja, som redaktør i Driva var jeg med på å lansere det såkalte Børsetalternativet

med tunnel fra Ålvundeid til Todalen. Vegvesenet ville ikke vite av det med det samme, men etter hvert ble det innarbeidet i planene. Og senere foretrukket. Det er med andre ord folket selv som har ideen til det trasevalget som tunnelalternativet er bygd på i dag. Noen husker kanskje ikke det...?

Jeg har skrevet det før og mener det fortsatt: Jeg synes vi kan bygge tunnel som planlagt. Tenker vi reiseliv og opplevelser, vil det være en fordel. Man blir styrt gjennom Todalen. Får oppleve en hel nordmørsfjord. Ikke bare kjøre over den på et lite minutt. Jeg tror også todalingene vil ha kraft til å utnytte gjennomgangstrafikken. De er driftige folk som ikke vil la en eneste bil slippe forbi uten at de får noe igjen for det. Se bare hva Talgø jobber med om dagen oppe i Talgøfossen. Det begynner å ligne et kultursenter. Talgø er på gang med et aldri så lite eventyr der oppe...

Veidebatten startet på 30-tallet. Så da synes jeg det er veldig sent med omkamper nå. Når man endelig ser målet i det fjerne. Brua ble skrinlagt på saklig grunnlag. Også Rambjørvegen var nær ved å bli realisert. Det vil si vei på begge sider av Todalsfjorden. Nå er det tid for tunnel, synes jeg.

Over til musikk. Det er mye mindre komplisert. Eller jeg vet nesten ikke? Når jeg leser - og fortsatt på facebook - hvor sterke meninger folk har om Melodi Grand Prix, får jeg nesten inntrykk av at enkel pop er blodig alvor. Nok til å starte en krig. Jeg synes årets norske GP-finale var helt grei. Av de bedre, faktisk. Absolutt ingenting å hisse seg opp over. Og med en vinner som jeg tror vil vinne fram både her og der

med rytmer og fengende refreng. Så likte jeg veldig godt balladen til hun på 16 år. Utrolig fin. Og så Bobby Bare, da. Kan erindre at jeg og broren min, redaktøren, hadde en LP med ham. Blått cover. Vi har aldri vedkjent oss den. Derfor denne innrømmelsen. Jeg har kommet på bedre tanker. Bobby Bare er en bra mann. Country er bra musikk. Spesielt den litt røffere fra sørstatene.

Jeg husker en gang jeg kom hjem fra arbeid, og det dundret sørstatsrock i hele det gamle gårdshuset på Kvendbø. 27 meter med sørstatsrock. To døtre gjorde lekser (i alle fall lot de som..) og hørte Lynnyrd Skynnyrd på full guffe. «Noe har man jo lyktes med,» tenkte jeg fornøyd. Og takket både til høyre og venstre for at det ikke var tøysete, fabrikkprodusert popmusikk de satt og hørte på. Jentene var aldri der, godt oppdratt som de er...

Det er veldig rart dette, med arv og miljø. Jeg tenker på min egen bakgrunn. Min far var en spesielt nøye mann - med systemer og arkiver for det meste. Jeg er ikke i nærheten. Ikke en liten prosent en gang. Derimot setter jeg koppen ved siden av tefatet, akkurat slik han gjorde. Spiller høy musikk i bilen og blir fort rastløs i kaffelag. Kanskje ikke helt ultrasosial. Akkurat som ham... Man arver altså alle de «rare» og unyttige tingene. Likevel bør det kunne bli ei god helg!

For min del i Oslo. Med Rammstein-konsert sammen med svigersønn Bjørnar søndag kveld. Tung søndag, med andre ord.